Υπό την σχιάν τριών χυπαρίσσων νεοσκαφές γώμα δηλοί τον τάφον, έντὸς τοῦ όποιου χείρες εύσεθείς κατέθηκαν γθές τό γήινον σχήνος γέροντος πολιού, του άρχιμ. Γερμανού του 'Αφθονίδου. 'Ω ήχος θραυσθείσης χορδής κιθάρας κρουσμένης, ώς ΰττατος γόος ἄτματος μελαγ γολικού, ώς ή τελευταία λάμψις σδε obelone Opeallisos échécon xal o plos του γηραιού και πολυπαθούς κληρικού. όττις έν τη νήσφ Χάλκη διήνυσε τὰ τε λευταία έτη βίου πολυκυμάντου καί πολυμόγθου, άλλά και πλήρους δράσεως και άγώνων εύγενών. 'Ο άόμματος έκείνος πρεσδύτης ο από είκοσιπενταετίας στερηθείς της όρασεως, δεν είναι είς των κοινών γαρακτήρων, άλλ ύπο πολλάς καί ποικίλας έποψεις παρουσιάζει φαινόμενον καταπληκτικής δράσεως διότι παραλαδών έκ προγάνων τὰς ἱερὰς παραδόσεις παρελθόντος σεδαστού διετήσησεν αὐτὰς ἀλωθήτους, ἐκαλλιέργησεν αὐτὰς ἐπιμελῶς καὶ ὅτε ἀκόμη ἡ διάτις αύτου άνεκόπη ύπο τραγικού σωματικού άτυχήματος. Ο Γερμανός Αφθονίδης, τονόποτον χθές προεπέμψαμεν είς τον τέρποντος, φωτίζοντος τον νοῦν καί συγ- πόσον ήδύνατο να καταστή ωρέλιμος τάφον,διηλθετόνβίον αυτουάφ'ότου είσηλθεν είς την κοινωνικήν δράσιν μέγρι των τελευταίων αύτου στιγμών άγωνιζόμενος ύπερ ίδεων εύγενων και Ιερών, τας όποίας κιθάρας η του τετραχόρδου η του ένθουσιασμός, όφ'ου κατεχόμενος ό 'Αέκληρονόμησε μέν παρά προγόνων έν τη αύλου, καταλείποντος το μουσικόν φθονίδης είσηλθεν είς τον Ιερόν κληρον, υπηρεσία της έκκλησίας διακριθέντων όργανον, ενα συνεχίση εμβριθή και σοδα- μαρτυρετται ές των έργων αύτου, διότι ύπεθαλψε δέ και υπέθρεψεν αυτός, διότι ράν όμιλίαν, και άναλαμβάνοντος αυτό το όνομα αυτου είναι συνδεδεμένον μετά αί ίδεαι αύται ένεπνεύσθησαν αύτῷ έξ άπαλων όνύγων, έφωτισαν τον νούν κα! έθέρμαναν την καρδίαν αύτου και παρή- ψαλμοί του Δαυίδ και ή λυρική ποίησις μοχλός και ύπερασπιστής των δικαιω- ώδηγει αύτον ή πτεριεσσα αύτου φαι- Αφθονίδης όρμώμενος έκ της έπιθυμίας μενος δέν αίσθάνεται τρόμον, άλλά λαγαγον το τελειότατον έκεξνο άριστοτέ- των άρχαίων χρόνων, ο Σοφοκλής και ο μάτων των έκκλησιών της 'Α ατολή. Τασία, κόσμω πλήρει φωτός ούρανίου και Γνα την χριστιανικήν διδασκαλίαν κα- τρείαν, ούχι φόδον, άλλά άγάπην, άγάχνημα άρμονικής άναπτύξεως νου και Ρακίνας, ό Αριστοφάνης και ο Μολιέρος, 'Αντιπροσωπεύων το όρος Σινά έν Βλα- ένεσπέρου έκπεμπομένω έκ της άνεσπέ- ταστήση τερπνήν και κατέχουσαν την πην πρός τον δημιουργόν. καρδίας, τὸ όποξον σύδ' ή μεγίστη καὶ ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Θ.έρσος ήταν εἰς χία κατά τὸ 1863, κατά τὴν ἀρχὴν ρου πνοῆς τοῦ ἀιδίου θείου φωτός. Ἡ προσήκουσαν θέσιν ἐν τῷ πρακτικῷ βίφ τραγικωτάτη τῶν σωματικῶν συμφορῶν ἐξ ἴτου προσφ.λεξε, ἐξ ἴτου τερπνὰ, τοῦ ζητήματος, ἐπανήλθε καὶ αὐτὸς μετὰ πήρωτις τῶν ὁμμάτων τοῦ ᾿Αφθονίδου τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας. Ὁ ᾿Αρθονίήδυνήθη να άμαυρώση.

'O Rias mais Pepiavos 'Apportidou sivat λευταίον ήμιου του λήγοντος αίω νος. 'Αξιωθείς κατά την νεανικήν αὐκαι άρτίαν αύτων πνευματικήν μόρφωσιν άλλα και διά τον έξογον ζήλον ύπερ του άγαθού, την άληθη εύσέδεταν και τόν Μιγας. Ιαυτά αποτεκους το νεικεκούς το νεικεκούς του κοι που παραδόων εν γένει ετήρησε ρανταζόμην ότι ήκουον τον Φήμιον φθονίδου δυνάμεθα ένταῦθα νὰ ἀναφέρω» του. Αφθονίδου.

γαρον της πνευματικής αύτου μορφώσεως, το οποίον ελάμπρυνεν ώς καλλιτε- ορθαλμών; γνικός διάκοσμος ενθενμέν μουσική άνάπτυξις εύρετα και έπιστημονική, ένθεν δέ κών γλωσσών και ίδα της γαλλικής, ην κατείγεν ο 'Αφθονίδης ώς όργανον πειθήνιον πρός έκφρασιν των διανοημάτων αύτου. Και έμορφώθη λοιπόν δ Αφθονίδης την άρτίαν έχείνην μόρφωσιν. την οποίαν διακρίνει ένθεν μέν διά oca Badeta xal diaughe xal Zwnoù xal όξετα άντίληψις, ένθεν δέ φαντασία πλουσία ποδηγετουμένη ύπο καλλ:τεγνικού συναιοθήματος, έγοντος μέν τή πηγήν έν τη μεγάλη αύτου καρδία άλλά καί καλλιεργηθέντος και αύξηθέντος διά της άδρας μελέτης των άριστουργημάόποίας εκ παραλλήλου έθεράπευεν έχ νεαράς αὐτοῦ ήλικίας. Ενταύθα πρέπεινά είκόνος, ής οί γαρακτήρες άποκαλύπτοντικόν γνώρισμα της ίδιοτύπου φυσιογνωμίας του Αρθονίδου, ως ανδρός εμβριθούς άνα και ποιητικού συνενούντος βάθος διανοίας και φαντασίας ύψος έξαιρετον, δις άνδρος έπιτυχόντος της ζη- πατριαρχικώ γραφείω του οίχουμ. παλωτής άρμονίας τοῦ νοῦ καὶτής καρδίας, τριαργείου. Είχεν άρα έκ τῶν προγόνω του άγαθου και του καλού, ώς άνδρος αυτού κληρονομήσει τον πρός υπηρεσίας σοφού άληθώς διδάσκοντος άλλα και της Έκκλησίας ζήλον και κατενόει ο κινούντος την καρδίαν, μετεωρίζοντοι κφοσιούμενος τη έκκλησία και ύπηρετών την διάνοιαν είς τὰ ἀπρόσδατα ύψη έν τῷ ίςςῷ κλήρο διά τῶν πολλῶν καὶ τής θεωρίας και γοητεύοντος την καρ παντοίων γνώσεων, δι' ων ήτο πεπροιδίαν διά των άρμονικών ήχων της μισμένος. Ο ζήλος ή άφοσίωσις και ό

ώκοδομήθη μεγαλοπρεπέστατον το μέ είχε και τουτο κοινον ο Αφθονίδης προς κοινότητα, προς τος Αφθονίδην επέτους ἀσιδους έκείνους, την πηρωσιν των βλεψαν ἀναγνωρίσαντες ότι ή άρτία μόρο

Μέγρι του 1858 ὁ 'Αφθονίδης ήτο γνώσις βαθετα τών νεωτέρων εύρωπαϊ- λαϊκός έχων πάντα τὰ προσόντα,δι' ώ ήδύνατο να εύδοκιμήση έν τῆ κοινωνία Rai eudoxiust hon ev rais mapadouvaδίοις ήγεμονίαις. 'Από της έποχης ταύτης κατετάγθη είς τον ίερον κλήρον της μονής του θεοδαδίστου όρους Σινά, προό Αφθονίδης. Η όρθόδοξος κοινότης τοῦ γειρισθείς είς πρεοδύτερον και άργιμαν-Λονδίνου έστερήθη μόλις άπολαύτασα δρίτην ύπο του άργιεπισκόπου του Σινά Κυρίλλου. Διατί ο 'Αφθονίδης κατετάγθη είς τὸν Ιερόν κλήρον; διατί έγκατέλιπε βίον ἄνετον ὑπισχνούμενον λαμπράν έν τῷ κόσμφ ἀποκατάστασιν καί ένεδύθη τὸ μοναχικόν τριδώνιον, τοῦτο στήριον τοῦ γάμου ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τα και ό βίος και ή διάπις του 'Αφθοται ζωπροί και άποτελούτι το διακρι- νίδου λύουτι σήμερον δι' ήμας εύχερέστατα τὸ ζήτημα. Οἱ πεόγονοι τοῦ 'Αplovidou, o re leter kat o marne autou, ήσαν ήδη έν τη ύπηρεσία της Εκκλησίας ύπηρετήσαντες τελεσφορώτατα έν τῷ ενα συνεχίση το διακοπέν μέλος μετά ποικίλης και άγωνιώδους δράσεως έν τῷ μείζονος έμπνεύσεως. Το ίερον Εύχγγέ- μοναστηριακό καλουμένφζητήματι, έν τῷ σικῆς καὶ τῆς ποιήσιως καὶ έντρυφων καὶ την ήθικήν καὶ παιδαγωγικήν των τοῦ δημιουργίο ἔργον καὶ ἐνώπιον τοῖ έξ ίσου οίκετα άναγιώσματα, έν οίς έ- των άλλων, άλλ' άποκομίζων έκ της ήτο δι' αύτον άρχη νιου βίου καθχρώς δης προδαίνων είς την έκδοσιν της ήθ:νετρύφα ή βαθεία αύτου διάνοια, έξ ων βραχείας αύτου έν Βλαγία διατριδής πνευματικού, έν ῷ ἀπέδειξεν διὰ πραγ- κής αύτου ψυχαγωγίας ώρματο έκ των έθησαύριζεν η εύρετα και πολυδέγμων πάντα τὰ ήθικά και πνευματικά κεφά- μάτων την μεγάλης πλήθειαν δτι τὸ ίδεων, Ες πολλάκιε η ερύσαμεν αὐτήν δ. εστορίας της έκκλησίας κατά το τε- τική αύτου φαντασία, αάμα πετινόν έ- σημος έρμηνευτής των παραδιασθέντων δεσμών της ύλης έπιτοσούτον άναπτε- μεν θρησκευτικής μορ- νων και όθυνων άδημουεί, άλλ' ή άδη- πάσι τοις εύτυχήσασι να γνωρίσωσι και λαύνουσα», ἐπορεύετο διὰ τῶν αἰθερίων δικαιωμάτων τῶν ἀγίων τόπων. 'Εκ- ροῦται, οὐδὲ ἰσχύουαν αἱ σωματικαὶ φώσεως συμφώνως πρὸς τὰς ἱερὰς παρχ- μονία αὐτοῦ εἶναι στιγμιαία, διότι στη- ἐκτιμήσωσιν αὐτόν. Πρὸ δύο ἐτῶν ἀνέχωρών άτενίζουσα πρός το θετον, το κα- μαθών την ρωμανικήν γλώσσαν, ήδυνή- ταλαιπωρίαι να καταθέλωσι πάντοτε το δόσεις, ας αύτος τόσον θερμώς έζηλου ρίζει αύτον άκράδαντος πεποίθησις καί γνω συγκινητικώτατον τρισάγιον έπί τοῦ λόν, τό σοφόν, και τό άγαθόν, δι' ών θη νά μελετήτη έν τῷ πρωτοτύπω και φρόνημα και νὰ παριτρίψωσι τὸ ήθος και περιέθαλπε. του ήλικίαν νὰ ίδη και γνωρίση κατὰ τὸν Πλάτωνα τρέφεται τε και αὐ γά μεταφράση αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κεί- και τὸν χαρακτήρα. Όμοιοπαθής φίλος 'Εκ τῶν πρωτοτύπων ποιημάτων τοῦ φασιν και έν τῆ προσευχῆ εὐρίσκει τὴν φίλου, τοῦ ἀσιδίμου καθηγητοῦ Λεάνδρου ζώντας πολλούς ἄνδρας διακρινο- ξάνεται τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα, αἰσχεῷ μενα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο τὰ αὐτοῦ, ὁ ἀείμνηστος Τανταλίδης ἐπαρα- Αφθονίδου, ὧν τὰ πλείστα Φέρουσι καὶ ἀνάπαυσιν αὐτοῦ μένους ού μόνον διά την τελείαν δέ και κακῷ και τοῖς ἐγκντίοις φθίνει τε δικαιώματα τῶν ἐκκλησιῶν, γινώτκων δὲ μύθησεν αὐτὸν ὡς ὁ ἴδιος ᾿Αφθονίδης το ὑπ'αὐτοῦ συντεθέν μέλος, καταφχίνεάριστα την γαλλικήν γλώσσαν και κά- ψάλλει έν συγκινητικώ ποιήματι είκονί- ται ή ποιητική αύτου φύσις. ή δέ έπι-Τοιαύται είναι αί πηγαι, έξ δν άντλων τογος της άπαιτουμένης λεπτότητος ζοντι τους δύο φίλως ψέλλοντας παρά- σταμένη αύτων μελέτη θά καταδείξη ό 'Αφθονίδης κατήρδευε τον γόνιμον αὐ- περί την διατύπωσιν των ποικίλων άνα- κλησιν πρό της Παργίας. Όποία άλη- μίαν ήμέραν τον πλούτον των είκονων. του νουν και έδρόσιζε την ποιητικήν αὐ- φυσμένων του ζητήματος έξελίζεων θώς τραγική είκων ών δύο τυφλών άσι- την ζωηρότητα των συναισθημάτων, την ύπερογον χαρακτήρα, εδιδάχθη εν τη μετ' του φαντασίαν. Οι επιζώντες εκ των είργάσθη όσον ήτο δυνατόν διά την ύ- δων ψαλλόντων μελυδικώς πρό της εί- χαριν και το εύτράπελου ή την σεμνόαὐτῶν ἀναστροφή τὰς μεγάλας ἐκείνας παλαιῶν τοῦ 'Αρθονίδου συνεργατῶν καὶ περάσπισιν τῶν καταπατηθέντων δι- κόνος παράκλησιν! 'Αλλ' ὁ 'Αφθονίδης τητα καὶ τὸ ἐνθρυσιαστικὸν τῆς μούσης άρετας και ήκουσε παρ' αὐτῶν τὰς με- ὅτοι ἐκ τῶν νεωτέρων ηὐτύχησαν νὰ ἐν- καίων. Δικαίως αἱ ὁμοόδοξοι ἐκκλησίαι εθρισκε καὶ ἐν ἐκυτὸ τὴν παρτμυθίαν, τοῦ ᾿Αρθονίδου. Πολλάκις εὐτυγήσαντες γάλας έκείνας άληθείας, αίτινες ένισχυό- τρυφήσωσιν έν τη μετ' αύτοῦ άναστροφή της 'Ανατολής, ήτοι τὰ τέσσαρα πα- έδανειζετο μέν την χίρα τῶν φίλων του, νὰ ἀκούσωμεν ἀπό τοῦ στόματος τοῦ δύνανται νὰ μαρτυρήσωτι την γοητείαν, τριαρχεία καὶ αί ίεραὶ μοναί τοῦ Σιια διὰ νὰ γραψη, καὶ τύτοφθαλμού; αὐτῶν, ποιητοῦ ἀπαγγελλόμενα ἢ ἐπὶ τῶν γοιμεται ύπο τοῦ σεμνοῦ καὶ ὑπερόχου αὐτῶν την ὁποίαν ήτκει ὁ λόγος αὐτοῦ καὶ την καὶ τοῦ άγ. "Ορους, πρὸς τὸν Αφθονίδην διὰ νὰ ἀναγνώση, ἀλ' ἡ μνήμη καὶ ἡ δῶν τῆς κιθάρας αὐτοῦ κρουόμενα πολβίου, ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆ: ψυχῆς αὐτοῦ μαγείαν, τὴν ὁποίαν ἡ ποιητική αὐτοῦ ἀπέδλεψαν ῖνα ἀντιπροσωπεύση αὐτοῦς βαντασία αὐτοῦ δενέπαυσαν αὐτοτελώς λά τῶν μελών αὐτοῦ ἡοθάνθημεν πολξαχυρότερον και ἀποτελεσματικώτερον ξμπνευσις έγίνωσκε νὰ διασπείοη καὶ νὰ ἐν ἐπισήμοις καὶ ἡμιεπισήμοις διαπραγ- λειτουργούσαι καὶ νέι ὁρίζοντες ποιητι- λάκις την γοητείαν της μούσης σύτοῦ πάτης άλλης άφησημένης διδασκαλίας, μεταδίδη τοις περί αὐτον τον κατέχοντα ματεύσεσεν. Ὁ Αφθονίδης έξετέλεσε την κοί ήνοίγοντο πρό της πτερυγιζούσης και διήλθομεν μετ' αὐτοῦ ώρας άλή-Τὰ ἐφόδια, ὑφ' ὧν ὁ ᾿Αφθονίδης πύτὸν ἐνθουσιασμό. Σεβερώτατος καὶ ὑψηλὴν ἀλλὰ καὶ βπρεῖαν ταύτην ἐντο- αὐτοῦ φπντασίας, τὰ ἐ κατέχοντα αὐτὸν στους μεταρσιούμενοι ὅπισθεν τοῦ ὑπο-Τὰ ἐφόδια, ὑφ' ὡν ὁ Αρθονίδης τοῦς σπουδαίοις καὶ λὴν μετὰ τῆς λεπτότητος καὶ τῆς δεκοσμούμενος ἔδρασε ἐν τῷ ἐπὶ γῆς βίψ
σοδαροῖς, ἢτο εὐτράπελος καὶ ἐπαγω- ξιότητος ἐκείνης, ἢτις διακρίνει τὴν ὑαὐτοῦ, ἔλαδεν ἐν τῷ καθ'ἡμᾶς κοινωνία,
γὸς καὶ περιζήτητος ἐν πάση συνανα- πέροχον αὐτοῦ διάνοιαν. Ἡ ἱστορία τοῦ ἐδανικοῦ ἔτδηλοῦντο διὰ στίταν μάλιστα ἐν ὅτρθφαῖς παθητικαῖς ὁ
τοῦτο δὲ ἴσως καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ ἀποστροφῷ καὶ μέχρι τέλους ποῦ βίου αὐτοῦ ζητήματος τούτου μέχρι τῶν τελευταίων
δείξη ἐπὶ πόσον στερῶν καὶ ἀδαμαντί- ὁ πολιὸς καὶ σωματικῶς σρόδρα κατα- ἡμερῶν μαρτυρεῖ τὴν δρᾶσιν τοῦ ᾿Αρθορυθμίζων ἐπὶ τοῦ μου κοῦ ἀργά- ἔψαλλεν ἐπὶ τῆς κιθάρας αὐτοῦ τὸ φεδενων βάσεων έστηριζον και την άνατρο. δεδλημένος άρχιμανδρίτης ήτο περιζού νίδου εί δε μετ' αύτου συνεργασθέντες νου καθίστα γοητευ-κούς και άπαρα- ρόν, το τραγικώτατον αύτου πάθος, ένφ φην των νεωτέρων οι άνδρες, ύφ'ων ά- τητος έν πάση άναστροφή ού μόνον με- ἐπιφανεῖς ἱεράρχαι και πρωθιεράρχαι ά- μιλλους. Ἡ φόκριγξ ιοῦ ᾿Αφθονίδου ήτο ἐπὶ τῆς ξηραλέας αὐτοῦ μορφής ἀπετυταξύ όμιλήκων και όμοτρόπων, άλλά και νεγνώριζον τὸν 'Αφθονίδην ώς πολύτιμον «'Απόλλωνος και Ιπλοκάμων σύνδι- ποῦτο γαλήνη θεσπεσία και εί έσδεσμέγετράφη Γερμανός ο Αφθονίδης. Μόρ- μεταξύ νεωτέρων παντός φύλου και πούτ αύτο ποδηγέτην έν κον Μοισάν κτέανονηθιότι ο Αφθονίδης νοι αύτου όρθαλμοι ήτένιζον πρός ήμας φωσις άμφιλαφής του πνεύματος διά της ήλικίας, κατακηλών τους πάντας τῷ πολυπλόκφ τούτφ ζητήματι. Ή με- συνήνου το χάρισμα τῆς ποιήσεως καὶ θέλοντες νὰ μαντεύσωσιν ἐπὶ τοῦ προσώγνώτεων άληθως μορρωτικών, άνάπτυξις διὰ τῆς θεσπεσίας λαλιάς καὶ τῆς γου λέτη των έκδοθέντων περι τοῦ ζης που μελοποιος προύων που ήμων τὴν ἐντύπωσιν των λόγων καὶ τοῦ νοῦ γινομένηδιὰμελέτης δαψιλοῦς καὶ τευτικῆς αὐτοῦ φόρμιγγος, διατηρήσας τήμωτες τούτου ἐγγράφων, ἄτινα ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ὀργάνου τὰ ἔδια τοῦ μέλους, δι ὧν ἐξέφραζε τὰ συναιμένηδιὰμελέτης δαψιλοῦς καὶ τευτικῆς αὐτοῦ φόρμιγγος, διατηρήσας τόμωτες τοῦ καλαμον τοῦ 'Αρθε αὐτοῦ μέλη. Βεθύς γιώττης τῆς ἐκκλη σθήματα αὐτοῦ. Ἡ εἰκών τοῦ πρεσδύ διάπλασις τοῦ ήθους θρησκευτική, ρύθμιδι αί Μοῦσαι καὶ αί Χάριτες πλέξασαι γίδου, θὰ καταδείξη μίαν ἡμέραν τὴν σιαστικής ἡμῶν μουρκής, ἐκτιμητής ἀρσις τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐνίσχυσις τῆς κατανύξιως τὸ γλυκύ».

Καὶ ἐν τῷ κανιζαντλήτω θέματι» ὁ μόδιος τῆς ἀξίας αὐῆς ἐν σχέσει πρὸς λικήν αὐτοῦ μορφήν, τοὺς μεγάλους καὶ τῷ προσευχῆ εὐρίσκει παρατηρονής τὸ ἀγαθὸν, ἄλλαις λέφαλῆς. Πολλάκις εἴδομεν αὐτὸν γέροντα ἀνδρός. Προηρθάνετο ἄνά γε ἡ ψυχὴ τοῦ τὴν μουσικὴν τῶν ἐκερίων λαῶν, ἐπεξεσιν ἡ θύραθεν καὶ ἡ ἔσω παιδεία, τὸ νουθετοῦντα καὶ τέρποντα τὴν νεότητα, ᾿Αφθονίδου ὅτι ἔμελλε νὰ προσφέρη εὕτω
Καὶ ἐν τῷ κανιζαντλήτω θέματι» ὁ τὸν μόδιος τῆς ἀξίας αὐῆς ἐν σχέσει πρὸς λικὴν αὐτοῦ μορφήν, τοὺς μεγάλους καὶ τῷ ποιπτής ἐν τῷ προσευχῆς εὐρίσκει παρατηρονικήν τῶν ἐκερίων λαῶν, ἐπεξεσιν ἡ θύραθεν καὶ ἡ ἔσω παιδεία, τὸ νουθετοῦντα καὶ τέρποντα τὴν νεότητα, ᾿Αφθονίδου ὅτι ἔμελλε νὰ προσευχὴνεἰςτῶνπαθῶναὐτὴντὴνκεταιγίδα
Τὴνπροσευχὴνεἰςτῶνπαθῶναὐτὴντὴνκεταιγίδα

Εξεσιν ἡ θύραθεν καὶ ἡ ἔνον περιδολὴν, δὲν γνωρίζω διατί μοὶ ἔφερε τὸν ἐκκλησίαν φίλων καὶ πῶν περιδολὴν, δὲν γνωρίζω διατί μοὶ ἔφερε τὸν ἐκκλησίαν τοῦν παριδίς πονὸν παριδίος παριδ ούστημα, το όποιον διετύπωσε διά την κοθενή το σώμα ένισχύοντα διά της πολυτίμους ύπηρεσίας είς την έκκλησίαν φίλων και πών παγμάτων άρμοδίων περιδολήν, δεν γνωρίζω διατί μοι έφερε σύστημα, το οποίον διετύπωτε διά την κοθενή το σωμα ενισχυοντα σια της πολυτίμους υπηρεσίας είς την εκκλησιαν φιλαν αραμυθίας, μόρφωσιν της χριστιανικής νεολαίας ο γλώτσης και της μουσικής αύτου άλλους και διά τουτο κατετάχθη είς την φαντασίαν την μορφήν του μάν αφ'ής άντλες πρό της ψυχράς του τάφου ήρεμία μορφωσίν της χρισταντής Βασίλειος ο πολλφ ἀσθενεπτέρους καὶ έφαντάσθημεν κληρον; Ἡ έργασία αὐτοῦ έξετιμέθη οὐ παρελθόντος κειμήλν,διότι ο ᾿Αφθονί- τεως Τηρεσίου, ένῷ ὅταν έλάμβανεν εἰς τὴν εὐσεδή ἄλλης ζωής, ἄλλου φωτὸς ἐλπίδας ιερός της εκκλησίας πατης Εκκλησίας την εκκ

φωσις, ο ένθεος ζήλος και ή των τρόπων καί της άναστροφής λεπτότης του 'Αφθονίδου ήταν ξκανά έγέγγυα ενα είς αύτον άνατεθή ή διεύθυνοις των πνευματικών συμφερόντων και ή ποιμαντοοία της εύγενους έκείνης και έν χώρο εύγειών όρθοδόξου παροικίας.

Πλήν έν Λοιδίνω μικρόν μόλις έμεινε

του πνευματικού αύτης πατρός, διό:

συμφορά βαρεία, καταπληκτική, τραγική

ένέσκηψε κατά του άτυγους άργιμανδρί-

ούτε έν Παρισίοις έπετεύγθη, τούναντου κλίματος επιδράση επί της οβεσθεί- χει και μεγάλη συλλογή άνεκδότων, έν σης αὐτοῦ ὁράσεως. "Εκτοτε 25ετία ὁ Ιοίς εγκατοπτρίζεται ή ποιητική τοῦ 'Αλόκληρος παρήλθε και κατά το μακρόν φθονίδου φύσις, και ών ή μελέτη είναι τοῦτο διάστημα ὁ 'Αφθονίδης ἔζησεν ἀπαραίτητος διὰ τὸν μέλλοντα νὰ σκιαόδυνηρόν και πολύμοχλον βίον, χειραγώς γούμενος μέν σωματιώς, άλλ' έξακο είκονα. λουθών να γειραγωγήδια του πνεύμα. τος αύτου, διά του πιητικού και μουμιγγος αύτων έτερπον και εδίδασκον του: τουτο, ότε εν έτει 1869 έζητειτο προί- το άκρειφνές και μόν έκεινο ίδανικόν, ή τον Δημόδοκον, τους άμβούς των μυ- μεν την κρίσιν, την όποιαν ο γάλλος κρι-

και ήθελε να παραδώση τοις επιγιγνομένοις ώς ίστορικήν κληρονομίαν πολύ τιμον. Έργον τοῦ ᾿Αφθονίδου τη Θεόν», τὸ δὲ ἔτερον τὸ «᾿Ανεξάντλητον συνεργασία μετά του καθηγητού κ. θέμα». Τὰ δύο ταῦτα ποιήματα ἔχου-Σπαθάρη είναι το πρωτότυπον έκεθνο σεν τούτο το κοινόν γαρακτηριστικόν, ότι ψαλτήριον, διά του όποίου έζήτησε να έν άμφοτέροις ό 'Αφθονίδης ψάλλει το περισώση ό,τι δεν άπωλέοθη άκόμη ε ίδιον αύτου πάθημα, το πάθημα των της έκκλησιαστικής ήμων μελωδίας και | νὰ ἱδρύση βέσιν πρὸς μέλλουσαν τῆς τικῆ πεποιθήσει, μεταρσιούμενος εἰς τὰ Ἑλλάδος ποιητῶν ἀλλὰ μεταφυσική τις μουσικής καλλιέργειαν. Είθε οἱ ἐπιζῶν- τῆς μετὰ τοῦ θείου κοινωνίας καὶ καὶ θρησκευτική χροιά, ἤτις είναι ἡ τες συνεργάται αύτοῦ έν τῆ πολυτίμω ένταῦθα άναπαυόμενος έκ τῶν πολλο ταύτη συμβολή διά την έκκλησιαστι- σωματικών άλγηθόνων, ύφ' ών έκτὸς τῆ. κήν ήμων μουσικήν να συμπληρώσωσι πηρώσεως των όρθαλμών κατετρύγετο καὶ έμψυγώσωσι το ἀρξάμενον έργον, ώς το πολυπαθές αύτου σώμα. 'Ο υμνοι του. Ήμέραν τινά έν ῷ ἐτέλει τὸ μυ- ἐπόθει καὶ τύχετο διακαῶς ὁ ἀρίδιμος πρός τὸν Θεὸν μετά ύψους λυρικοῦ έξυ-'Apporting. H mousing nat in mothers were the belar megaletothe nat bi'alείναι το ζήτημα, το όποιον πολλαχώς οι όφθαλμοι αύτου έσκοτιοθησαν μάτην ήταν οι άχώριστοι του 'Αφθονίδου σύν- λεπαλλήλων λαμπρών και ζωηρών εί των της ποιήπεως και της μουσικής, τας εζήτουν να έρμηνεύσωσι οι γνωρίσαντες δε ο άτυχής ιερεύς εζήτει να άναγνώση τροφοί κατά τον μακρόν αυτού βίον τον κούων παριστά την κτίσιν σύμπασαν τὸν Γεώργιον Αφθονίδην και μή δυνά- τὰς εὐχὰς, διότι φοδερὰ ἀορασία περιέ- μετὰ τὸ πάθημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ δοξολογοῦσαν τὸν Δημιουργόν. Σύμπα μενοι να κατανοήτωσι την άπροσδόκητον βαλεν αύτόν. Το δυστύγημα ήτο άνε- διανυθέντα. Έργον ίδιας μελέτης και ό ορατός και άόρατος κόσμος μάνει τη ζητήσωμεν την έξηγησιντής ψυχολογικής ταύτην μετάπτωσιν. 'Αλλά τὰ πράγμα- πανόρθωτον μεθ' όλας τὰς προσπαθείας μακράς εργασίας είναι ή έρευνα τῶν θείαν μεγαλειότητα, τὰ επουράνια καὶ και τὰς περιθάλψεις τῆς ἐν Λονδίνω ποιητικών τοῦ 'Αφθονίδου ἔργων. 'Εν τῆ τὰ ἐπίγεια ύμνοῦσι τὸν δημιουργόν.) κοινότητος ή θεραπεία ούτε έν Λονδίνω άτελει ταύτη σκιαγραφία, την όποίαν γαράττομεν πρό του νεοσκαφούς τάφου του θρηγουμένου φίλου, ούτε έπιγειρούμεν τον και ο 'Αφθονίδης έπανήργετο είς συτε δυνάμεθα να έπιγειρήσωμεν γενιτο γλυχύτερον της 'Ανατολής κλίμα, μέ κην των ποιητικών αύτου έργων άνασκοτην άμυδραν έλπιδα ότι ίσως ή άλλαγή πην,διότι έκτος των έκδεδομένων ύπαρ-

γραφίση την ποιητικήν του 'Αφθονίδου

τίγραφα τινών έκ τών ποιημάτων αύτου. εύρίσκω σήμερον ένώπιον μου δύο, έξ δ τὸ ἐν ἐπιγράφεται «Υμνος πρός τὸι ορθαλμών αύτου, και άνευρίσκει παρηγορίαν έν τη άκραδάντω αύτου θρησκευ-

Θεε τῶν ὅλων τοῦ ἀπεράντου Σου Οὐρανοῦ Er doux, pie πρός Σὲ ύψοῦται ἀπό χοινοῦ.

Τὸ πᾶν τὸ φῶς Σου δ ήλιός σου ή νύξ, άστέρες, σελήνη, γή σαρξ πασα ζώσχ βροτεία γλώσσα πάσα πνοή σὶ διξολογεῖ.

(και \έξακολουθεί ὁ ποιητής υμνών Έν έτει 1888 ὁ 'Αφθονίδης έξέδωκε την θείαν παντοδυναμίαν, δι' ης έδητην «Ήθικην αύτου ψυχαγωγίαν» ήτα μιουργήθη το πάν, και την θείαν πρόπικού αύτου ταλάντου παρέχων μέν τὰς έμμετρους παραφράσεις έκ της παλαιά νοιαν, δι' ής συντηρείται έν θαυμαστή πολυτίμους αύτου συμίουλάς είς πάντα και προ πάντων έκ της Νέας Διαθήκης Ιάρμονία. Δι' είκονων άλλεπαλλήλων και τὰ ζητήματα, ὧν και τυφλός ἔμεινεν ὁ Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν τῷ ὁποίω ἔγει τις μετὰ δαυιτικής ἐμπνεύσεως ἐξακολουθεί άφοσιωθείς είς την καλλιέργειαν της μου- την όμαλην και κατάλληλον γλώσσαν και έξεικονίζων και θαυμάζων το μέγα

> Πρός τί δ τρόμος ; Θεὲ, δὲν είναι τὸ ἀγαπᾶν ;

Πολλάχις, οίμοι! ω Ι σύγγνωθί μοι, ύπο το άχθος των δδυνών άλγῶν, δαχρύων, μισω τον β'ον καὶ ἀνακράζω ἀδημοιῶν:

«Τὸ φῶς ᾶν δύση. ή φλίξ αν σδύση, χρησιμεύει τότ' ή πνοή; άνθρωπίνην ποίαν δδύνην δέν ύπερβοίνει τυφλού ζωή;

" Αν ή πιχρία είν' άμαρτία. שנו שון שמנ פדיוסקה αὐτην, Θεέ. 'Αλλά, οἰκτείρων αὐτὴν ὡς λῆρον, δός μοι άντὶ τῶν πιχρῶν οὐαί.

• Τυφλός καλ γέρων πρός Σὲ τὸ ὅμμα τὸ τῆς ψυχῆς άντλῶν ἀνδρέαν καὶ καρτερίαν ώς από κρήνης, της προσευχής.

« Έχείνη μόγη χαὶ ὅχι πόνοι, πάθη καὶ πόθοι τυραννικοὶ τὸ δι χρυ φέρει, μή μου τὸ στέρει

Βπί του άρρα το τόσου θεμελίου τις προκηλωμένευς άκροκτάς δεν στάμενος διὰ τήν έν νοδιών χρόνων Εὐτυχήσας νὰ λάδω άν | τικός Villemain έξήνεγκε περί τῶν ύμνων του έπισκόπου Ητολεμαίδος Συνεσίου τοῦ ἀκμάσαντος κατὰ τὴν τετάρτην μ. Χ. έκατονταετηρίδα. « Αναγινώσκων αύτούς γεγραμμένους διά στίγων ένακαλούντων την κομψότητα και την άρμονίαν τοῦ 'Ανακρέοντος, αἰσθάνεσαι ότι ο γράφων είναι μαθητής του Πλάτωνος και μιμητής τον άρχαιων της ποίησις της διανοίας, περιποιεί είς τάς μολπάς έχείνας χάριν πρωτότυπον, ής άνευ μεγαλοφυία δέν ύπάργει». 'Αλλ' ούτος δέν είναι ο μόνος χαρακτήρ της ποιήσεως του 'Αρθονίδου ούδέ της παρούσης προχείρου σκιαγραφίας ή έκτίμησις τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων λυρικῶν είδων, έν οξς ή Μούσα του 'Αφθονίδου άνέπτυξε τὰς ποικίλας μορφάς τῶν ἐκ= δηλώσεων των συναισθημάτων αύτου, διότι από του ύψίστου λυρικού και θρησκευτικού ύμνου μέχρι των άπλων είδυλλίων και παιδικών ακόμη έσματων έγει νὰ παρουσιάση πολλά ή συλλογή τῶν ποιημάτων του 'Αφθονίδου, ήτις εύγόμεθα νὰ ἴδη τὸ φῶς, ὅπως προσηκόντως

έκτιμηθή ή ποιητική αύτου άξία.

'Από του 1885 ὁ 'Αφθονίδης ἀπεσύρθη έν τῆ νήσω Χάλκη, ὅπου ἔζησε μέχρι της τελευτής αύτου, ή φιλόστοργος πρόνοια της Μεγάλης του Χριστοδ Eundnotas, the enudnotas two Isposoλόμων και των λοιπών έκκλησιών δέν έγκατέλιπε τὸν ἀτυχήσαντα 'Αφθονίδην ίσχυρότατος μοχλός, ελλά πρό πάντων νά θαυμάση την ρέουσαν στιχουργίαν διαγράφων και πλαστικώς άποτυπών μέχρι του πέλους του βίου αθαού, ίδία δέ ή Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία και ή έκκλησία των Ίεροσολύμων και ή μονή λιον και οι διάλογοι του Πλάτωνος, εί όποιφ ό Αφθονίδης είνε ό κατ' έξοχην ζωνέν κόσμω ιδανικώ καὶ ιδεώδει, είς δν κειμένων προσαρμογήν έδημοσίευσεν ό άπείρου έκείνου μεγαλείου καταπληττό- του Σινά περιέθαλψαν τόν άτυχήσαντα κληρικόν καὶ έγλύκαναν τὰς πικρίας τοῦ βίου αύτου, άναλαδούσαι την συντήρησιν καί περίθαλψιν αύτου, και ὁ 'Αφθονίδης έζησε τὰ τελευταία τοῦ βίου αὐτοῦ ἔτη κατατρυγόμενος μέν και ταλαιπωρούμενος ύπο δεινών σωματικών νόσων, άλλ' άκ-'Αλλ' έν τῷ μέσφ τῆς λυρικῆς αὐτοῦ μαίαν τηρῶν τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φανέκχύσεως ό ποιητής καταδεβλημένος τασίαν, ων άείποτε πολύτιμος όμιλητής άναποσπάστως συνδεδεμένος μετά της αύτου μνήμη και μετεωριζομένη ή ποιη- λαια, δι'ών μετά ταυτα κατέστη ο έπι πνεύμα έφ' όσον άπαλλάττεται έκ των πολλών αύτου σωματικών πό- και ευπροσδεκτος και περιζήτητος παρά χριστιανική ύποταγή είς την θείαν άπό- νεκρού προσφιλούς αύτου καὶ όμοτρόπου τοῦ 'Αρδανιτάκη, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπὸ μακρού χρόνου διά φιλίας συνδέετο, φιλίας άκρατφνούς και στηριζομένης έπι των άκραδάντων βάσεων κοινής λατρείας του καλού και του άγαθου. Μετά του Λεάνδρου πολλάκις ο 'Αφθονίδης έπι μακράς διήρχετο ώνας τέρπων και τερπόμενος, σπουδάζων και παίζων πάντοτε έν τω πεδίφ τῶν Μουσῶν καὶ τῶν γαρίτων, ὧν έμφότεροι έτύγγανον πιστοί και άφωσιωμένοι Γεροφάνται. Η μεμουσωμένη αὐτῶν όμιλία έδωκεν άφορμήν είς πολλά εύτράπελα στιχουργήματα μαρτυρούντα το ομότροπον πνεύμα, το οποίον ένέπνες και ένεψύχου άμφοτέρους. 'Αλλά και τίς έκ τῶν έν Χάλκη γνωρισάντων τὸν 'Αφθονίδην δέν διατηρεί άλησμόνητον έν έαυτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ πολυτίμου γέροντος; Υπό μακράς κατατρυχόμενος νόσου άπό τοῦ παρελθοντος νεεμβρίου δέν επαυσε ούδε κατά τὰ μικρά διαλείμματα της βελτιώσεως της καταστάσεως αύτου νὰ ἀσχολήται μὲ τὰς προσφιλείς αὐτῷ Μούσας. 'Ολίγας ώρας πρό του θανάτου αύτου έλαδε την προσφιλή αύτω κιθάραν καὶ ἔψαλε, ἔψαλε τὸ αΧριστὸς 'Ανέστη» και μετ' όλίγον έξέπνευσεν ώς οί ήχοι της κιθάρας αύτου. Τὰ ἄνθη της πρώτης μαΐου του 1895 έδρέψαμεν οί φίλοι αύτου, Γνα δι' αύτων κοσμήσωμεν τον τάφον του προσφιλούς ποιητού. Έπι του τάφου, δν εύσεδείς χείρες παεσκεύασαν αὐτῷ, πρέπει νὰ τεθώσιν έν συμβολικώ συμπλέγματι ή λύρα του Ορφέως, ή κινήρα του Δαυίδ και το ψαλτήριον τοῦ 'Αφθονίδου.

Ev Xahun 1 Matou 1895. E. F.